

Babamın Arabası

– F.Ç.Kabadayı · 05 Ekim 2017

Geçenlerde babam arabasıyla bir akrabamızın düğününe erkenden gitmiş ve demiş ki...

Ne dediğine geçmeden önce size babamın arabası hakkında biraz bilgi vermek istiyorum. Eski model bir Reno, diğer arabalar gibi dört tekerleği ve direksiyonu var. Annem ve babam yılın neredeyse on ayını köyde geçirdikleri için bu araba onlar için bir nimet değerinde. Köy yerinde ne kadar işe yaradığını anlatamam. Bağa bahçeye gitmeye, yük taşımaya tabiri yerindeyse merkep niyetine kullanır. Kullanır ama aynı zamanda bakımını ihmal etmez. En lüks arabası olanlar bile babam kadar arabasına kıymet vermez diye tahmin ediyorum. İki dakika boş vakti olsa ya kapı siler ya minder silkeler ya da camları parlatır.

Bir keresinde memlekete giderken kardeşimi arayıp “ilçeden bizi kim alacak?” diye sormuştum, eee, çoluk çocuk, bavullar... Yoldan gelip yorgun olmak cabası. O zamanlar babamın başka bir arabası vardı. Kardeşim:

“Ben babamın arabasıyla gelir alırım abla...” deyince, gözlerim korkuyla yuvalarından fırladı.

“Ama o arabanın kapısı bile kapanmıyor, çoluk çocuk düşüveririz.”

Biz espriyi yapmayı babamdan öğrendik. Kardeşim hemen:

“Korkma, biz her ihtimale karşı yolcuları kalın bir iple arabanın kapısına bağlıyoruz.”

Velhasıl... Şimdiki arabası çok şükür daha iyi... Allah eksikliğini göstermesin, yakın illere bile gidebiliyor, "dönüşte Allah Kerim" diyerek...

Babamın arabasını köyde ilçede tanımayan yoktur, babamı bilen arabasını da bilir. Ben o arabaya öyle bir gururla binerim ki görmelisiniz; o benim babamın arabası...

Kaç yolda kalmış hasretine kavuşturmuş, kaç ağır yüklüye yoldaş olmuştur bilinmez. Benim babamın arabası görünüşe değil, icraata önem vermeyi öğretir. Kimseye “Arabaya binmeden ayakkabınızı çıkarıp poşete koyun” denmemiştir Yozgatlı bir adamın bize yaptığı gibi... Dünya sevgisi olanlara malın mülkün diğer dünyaya gidemeyeceğini hatırlatır . Elinde olanla yetinmeyi, şükretmeyi öğretir.

Bazen elma kasaları gibi keçi taşınır arabada, bazen üzüm kovaları, bazen tavuk, ördek... Ne insanlar tanımış, ne sohbetlere şahit olmuştur Allah bilir. O eski koltuklara serili babaannemden kalma kırk yama minderlerinde hangi gözyaşlarını saklamıştır bilinmez. Kapanmayan camlarından dışarı çıkan yanık

sesiyle kaç kez evlatlarına “Gayri dayanmam ben bu hasrete” türküsüyle veda etmiştir?
Dedim ya, o benim babamın arabası...

Ne diyordum?

Geçenlerde babam arabasıyla bir akrabamızın düğününe erkenden gitmiş ve demiş ki...

“Erken geldim ki arabayı gelin arabası falan yaparsınız diye...”

Düğün sahibi gülmüş;

“Geç kaldın, bizim büyük damadın arabasını gelin arabası yaptık.”

Babam o arabanın kendisinininkinden daha vahim durumda olduğunu bilmese ne derdi bilmem. Velhasıl babamın arabasına gelin arabası olmak da yakışır.

Çünkü o benim babamın arabası...